

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab exordio Imperij Arcadij & Honorij Augustorum, Anno Domini
CCC. XCV. perueniens vsque ad CCCC. XL. continet annos XLV. ita
dispositus, vt commodè sextus tomus à S. Leone Magno Pontifice Maximo
inchoetur

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 422. Bonifacii Pap. Annus 4. Honorii 28. Theodosii 15.
Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14566

haptizata est, ab eodem fuit Eudocia nominata; quæ in laudem Theodofij egregium poemam se consecravit de bello Persico edidit: in quo etiam argumento plures verba esse scriptores, idem affirmat. Sed de Eudocia sepe inferius.

III. Hoc eodem anno persuasione Attici Constantinopolitani Episcopi (vt creditur) Imperatoris animus erga pietatem propensior inductus est ad legem illam sancientiam, qua iura Episcopatus Constantinopolitane Ecclesie ad illi lyricum quoque extendi debere, promulgata a sanctione constituit, quæ se habet:

Omnino ueneratione cessante, vetustatem & canones pristinos Ecclesie huius, qui vsque nunc tenentur, etiam per omnes Illyrici prouincias seruari precepimus. Si quid dubitatu emergerit; id oportet non absque scientia vestra et venerabilissimi sacrosanctæ legi Antiquitatis Ecclesie Constantinopolitane, quæ Romæ veteris prerogatiua latetur, conueniunt sacerdotali, sancto quoque iudicio referari. Dat. prid. Idus Iulij. Eustachio & Agrippa Consi. hæc tenens sanctio. Sed plane commenticiosi suggestit Imperatori Atticus, quos dicit, per istos Ecclesiasticos canones, ex quorum præscripto se ista lancire Theodosius profectur. Nunquam enim antea vel in aliquo demeritum apparere fuisse Concilio, neque visu rerum monstrari potest esse seruatum, vt Illyricorum Ecclesie subiectæ fuerint Episcopo Constantinopolitano, neque id postea obtinere potuissent permultos post annos Constantinopolitanos Episcopos, pluribus locis inferius apparebit. Vt vero veteris Romæ prerogatiua Constantinopolis veteretur: id quidem non de his, quæ ad iura Ecclesie, sed Imperij pertinent, nec Patrum canones, sed Imperatorum leges constituerunt. Ista autem & alia usurpanti sibi Anatholio Constantinopolitano Episcopo tempore Conchy Chalcedonensis obstitit & penitus reiecit S. Leo Roma. Pontifex. Sed de his pro ratione temporis suo loco pluribus agendum inferius erit.

IESU CHRISTI ANNUS 422.

BONIFACII PAP. HONORII 28. IMP. ANNUS 4. THEODOSII 15. IMP.

L. CH 422. 11 annus quadringentesimus vigesimus secundus Consulata Augustorum Honorij decimo tertio & Theodofij decimo apertur: quo Bonifacius Papa Patroclum Episcopum, qui fauore Constantij (vt dictum est ex Prospero) sedem in viurpauerat Arelatensem, & adhuc alienæ Metropolis iura perturbans in Narbonensi prouincia vacantis sedis ausus est Episcopum ordinare, repressit; datusque litteris b. ad Hilarium Narbonensem Episcopum, iussit, vt iure Metropolitanæ & præceptione Apostolicæ sedis ad locum accedat, & quæ agenda sunt videat, & sedi Apostolicæ referat. Vides præxim crebris firmatam exemplis de summa Romani Pontificis in omnes Ecclesias & Episcopos potestate, vt pote qui præsideat super omnes Episcopos Iudæ, ne quis ius alienum usurpet: quod & ex præscripto Nicænorum canonum esse agere, iisdem litteris docet, cum & verba canonis recitat, vbi ait: Nulli videtur incognita Synodi consuetudo Nicæna, quæ ita præcipit (vt eadem propria verba ponamus) Per vnam quamque prouinciam sui Metropolitanus singulis habere debere, nec conquam datus esse possit subiecti. Quod illi (quia aliter credendum non est) seruandam, sancto Spiritu iuggerente, censuerunt, hæc ipse. Ex quibus quam perspicue vides, sic ex Nicæno Concilio quibuscumque Metropolitanis suas seruat custoditasque esse prouincias, vt tamen super omnes Apostolica sedes pastoralis sollicitudine vigilaret, & que ius diceret. Nulla quidem veteri atque certior esse potest canonum interpretatio, quam quæ vsu rerum, & obi obseruatione probata cognoscitur. Ex quibus manifeste intelligis, quam perperam & imperite nimis ex Nicænis canonibus angustiare Nouatores velint Apostolicæ sedis terminos intra vnius prouinciæ limites, sed de his suo loco.

co superius pluribus actum est, hic autem occasione eiusdem Nicæni citati a Bonifacio canonis. Hæc quidem acta, scriptaque: vbi ipse Bonifacio Papa sunt hoc anno, quinto Idus Februarij, iisdem Consulibus. Quomodo vero tandem suæ temeritatis idem Patroclus poenas dederit, suo loco dicturi sumus.

Sed isdem quoque Conf. hæc habet Prosper in Chronico; Exeritio ad Hispaniam contra Vandalos missus est, cui Castinus * Dux fuit: qui Bonifacium, virum bellicis artibus præclarum, incepto & iniurioso imperio ab expeditione sua societate auerit. Nam ille periculum sibi atque indignum ratus, sequi quem discordem, superuentumque expertus esset, celeriter se ad portum Urbis, atque inde ad Africam præripuit, idque Reipublica multorum malorum causa fuit. hæc Prosper. Quomodo autem dispensatione diuina potest factum sit: vt qui Bonifacium spreuit, ipse Castinus profugus ad eum se receperit in Africam, si pplex ab eo auxilium petens, suo loco inferius narrauerimus. Porro res præclare gestas a Bonifacio aduersus Vandalos cum Tribunum ageret, S. Augustinus tradidit, vbi ait: Quis crederet, quæ meret, Bonifacio Domestitorum & Africa Comitæ in Africa constituto tam magno exercitu & potestate, qui Tribunus cum paucis federatis omnes ipsas gentes expugnando, & terrore pacaturat, &c. Sed res hoc anno bene gesta est, dextereque pugnatum aduersus tyrannos, licet dissenserint inter se Duces. Hoc namque anno sub iisdem Conf. Maximum & Ioninum tyrannos in bello victos & captos; indeque abducos, occisos esse, Marcellinus affirmat in Chronico. Tantis Deus munibus decorasse voluit religionem Honorij Imp. Sed redeamus ad Bonifacium, se ab exercitu ablegantem.

III. Erat Bonifacius genere Thrax, vt ex eiusdem ad San. Augustinum litteris constat, quas suo loco ostendimus esse germanas. Hic Sebastianus Comiti & confessione potest clario (cuius multa cum laude Victor f. meminit) filium suam matrimonio coniunxit. Fuisse autem Bonifacium insignem pietate virum, ex litteris Sancti Augustini ad eum redditus facile potest intelligi. Cum enim ipse, relicto exercitu, ablegans se a Castino superbissimo Duce, in Africam se protinus contulisset, nihil antiquius habuit, quam vt infirmaret se in Augustini amicitiam; à quo & humanissime acceptus est: enituita vero & aucta eadem est: hæc consuetudine litterarum. Extat quidem eiusdem Augustini ad Bonifacium data epistola pateneticæ g: qua cum vitam Christianam breui compendio stringat, licere tradit homini Christiano, pro publica pace tuenda, arma tractare, monet pariter, qualiter in bello gerere se debeat; sed & de castitate seruanda saluberrimam admonitionem ingessit, qua inter alia: Valde inquit turpe est, vt quem non vincit homo, vincat libido, & obruetur vino, qui non vincitur ferro, digna plane tanto magistro sententia.

Dum vero moraretur ibidem in Africa Bonifacius, & verbis ac litteris cum Augustini, tum Alypij maxime foueretur, vitam plane Christiano Duce dignam duxit: factis quoque de diuina operam litteris, ex consultationibus, quibus lacessere consuevit ipsum sanctum Augustinum, ostenditur. Porro eidem cupienti edoceri de Arianis & Donatistis hæreticis, cum abunde satisfaceret Augustinus, statim præsentis temporis Ecclesie Africane longe melioris fuisse conditionis, quam antea, ostendit his verbis: Gratias ago Domino, quia apud nos, non quidem in omnibus, sed valde in pluribus locis, & per alias Africa partes sine vllis istorum inuiciorum moribus pax Catholica cucurrit et currit, &c. pluribus enim disputare pergit, quam salubris sit moderata coercitio hæreticorum per Imperatorias leges adhibita. De rebus alijs, quæ in Africa inter Augustinum & Bonifacium transactæ sunt, extant per breues vtriusque epistole vtro citroque date, sed in appendice collocata, quas germanas esse (conuulsus fuerint) rerum gestarum illorum temporum argumenta declarant: stylo tamen vise sunt Augustini dissimiles ob Laconismos, quibus in illis scribendis auctor est vsus. Verum etsi Augustini non esse, quis certo probare posset? Hanc quidem haud asseret commentitia, sed potius alicuius alterius magni

B. * Crastinus DE BONIFACIO AB DICANTE SE AB EXERCITV.

Aug. 70.

III. e. Apud Aug. ep. 10 in ap. p. 1. 1. 1. edit. Plant. V. 1. 1. 1. de potestate. V. 1. 1. 1. BONIFACII CVM AVGVSTINO AMICITIA.

Aug. 201.

IV. RES GESTÆ INTER BONIFACIUM ET AVGVSTINVM.

Aug. 650.

DERAPTO RE SACR. VIRGINIS AVGVSTINI QVRE LA. b. Aug. epist. 205. VI. c. Aug. 10 ap. Per. ep. 13. VII. EXEM. PLVM. MANV. FVDINIS SACERDOTALIS. VIII. d. Possid. in qu. Aug. ca. 17. c. interpositus. DISPVTATIO AVGVSTINI CVM PASCENTIO. * talibus. IX. PASCENTII ARIANI VANA LAETANTIA.

nominis Africanorum Episcoporum litteras esse; puta Aurelii Carthaginensis, vel Alypii Tagaltensis Episcoporum, iure censetur, quod esse germane certum cognoscantur. sed citentur nomine Augustini, cuius inscriptione notantur. Quid autem nefandi acciderit in Africa, cum idem Bonifacius Gothis praesertim militibus, sancti Augustini ad eum scripta epistola declarat his verbis: Ornet mores tuos pudicitia coniugalium, ornet sobrietatem & frugalitatem. Bene enim agere, & illicita non prohibere, consensu erroris est. Quodam de Ecclesia egreditur Christi virgo sacra, etiam Gothi Herpe mentem & corpus inuadit. Habeat, quos, niles sub Comite positus disciplinam. Graue est enim, ut quem non vincit homo, vincat libello, aut volutur vino, qui nec vincitur ferro, haec ad Bonifacium, vtens eadem plane sententia superius recitata in aliis ad eundem Bonifacium litteris h. Quibus acceptis Bonifacius, facinus gladio vindicare, redditis his brevioribus litteris, pollicetur: Na o sanctitatis epistolam adnotu me terrificatione suscepit. Etenim, venerabilis Papa, si horum ille legitimus & pauidus habet accessus, quo debet poni supplicio, diuinas qui tenet at rationes? Arguetur ergo profecto, qui diuina atque humana negligit, & quem libido peccat, gladius vltor abstinet. Eumque, quem in sobrietate in tantis angustis fama veridica publicat, carceris peritiam quocumque supplicio inuoluit. His vero acceptis Augustinus litteris, quanto cyus aliis redditis, ne ille reus tanti criminis occideretur, occurrit, ita ad eundem Bonifacium pari breuitate rescribens: Ego quos diligo, arguo & castigo, non occidi desidero, nec carere plene squalore retrudi. Sola iussit admonitio: poterit enim, si ei ad diuinitus concedatur, tempus penitentia condonari, qui Dominum tempum cuius est violare. Si ergo ipse, qui se ait ab inter voti: fas enim non est, ut rui Episcopi suggestionibus occidatur. Nam si in barbarorum erroribus veimus (ut concedet) exerceat vindictam, paucos speremus, nec ipsos animos ad pugnam fore, haec cipe: ex quibus vide & admirare Episcopalem manufactudinem longe longius ab effusione etiam notiorum sanguinis abhorrentem. Accidit insuper, vt dum Gothi sub Bonifacio militarent in Africa, Ariani ibidem inualescerent. Etenim cum Gothi ipsi Ariani essent, vna secum quoque ducebant, qui sacra ipsis ministraret, Ariani Episcopum, erat hic Maximinus nomine qui eo temeritatis progressus est, vt ausus fuerit Sancti Augustinum ad disputationem de fide lacessere. Prouocauit quoque eundem Augustinum Pascensius Comes in Africa Exactor rerum Fiscalium, in idem Ariani. De amborum autem prociacia Possidius scribit atque in primis de Pascensio illa: Cum quodam etiam Pascensio Comite domus Regis Ariano, qui per auctoritatem sua personae flet vehementissimus exactor, solum Catholicam atrociter atque impudenter oppugnabat. & quod amplissimos sacerdotes Dei supplicio fide viuente dicacitate ac potestate exagitabat & perturbabat: praesentibus honoratis & nobilibus viris, apud Carthaginem ab illo provocatus, idem S. Augustinus coram contulit. Sed idem hereticus tabulas atque stylus, quod magister noster & ante congressum & in congressu insistentissime fieri volebat, ne adessent, omnino recusat. Et dum id pernegat, dicens, quod metu legum publicorum periclitari tabulis scripsit nollet, atque interpositum, id placere Augustinus Episcopus cum suis, qui aderant, consenserunt videtur, vt absque vlla scriptura primatum disputarent; collationem suscepit, praesens (vt postmodum contigit) quod post solutum concuentum esse cuiquam postea librum arbitrium, forte dicere, nullo scriptura documento se dixisse quod forte non dixerit, vel non dixisse, quod dixerit. Et misit cum eodem sermionem, atque asseruit quid crederet, & ab illo quid teneret audivit: & veritate & auctoritate scripturarum probata docuit & ostendit nostra fidei firmamenta: illius autem asserita, nulla veritate, nulla scripturarum sacrarum auctoritate sustulit docuit & frustrauit. Et vt a se inuicem partes digresse sunt, ille magis magisque iratus & furens, mendacia multa pro fide sua falsa iactabat, & vltimo esse a se ipso proclamari multorum ore laudatum Augustinum. Quae cum venerabilem virum minime laterent, coactus est ad ipsum scribere Pascensium, propter illius uictum omnia nominibus conferentem: & in eis lit-

teris, quicquid inter perierit dictum vel gestum facere, sublece intimitur: ad ea, si negarentur, probanda magna restim habent copiam, clarissimos scilicet atque honorabiles, qui tunc aderant, viros. Atque ille ad duo scribi directam scripta vnum vix reddidit referentem, in quo magis iniuriarum facere, quam sua fide rationem voluit declarare: quod a Valentibus & Volentibus legere comprehensibilem haec Possidius de causa Augustini cum Pascensio. Ceterum haec fatus percipi possunt ex ipsius Augustini tunc datus ad Pascensium litteris, & epistola Pascensii ad ipsum Augustinum conscripta, simulque ipsa collatione, seu potius parte ipsius ad ipso Augustino scriptis madatata quae omnia lectorem reuocant, quem admonemus, perpe tam in titulo poni, habitam esse Hippone, & a Notariis exceptoribus scriptam; cum Possidius sententia conser, conuenisse eos ad illam disputationem Carthagine, & noluisse Pascensium, quae dicerentur, publicis mandari tabulis: collecta vero postea ipse Augustinus, quae dicta in ea conuentione fuissent. Sed & ex Pascensii dictis illud obserua, hunc ita fuisse hominem Ariani, vt tamen noluerit talis videri, & ob id Ario insidigeret anathema, profectus tamen se esse Auxentij, qui Mediolani sedet, sed etiam atque discipulum, vocans eum hominem sanctum, omnisque scientiae virum. Sed & quomodo ipse Auxentius, lateat, de detectis fuerit ab Hilario Arianus, suo loco superius dictum est. Quae autem tunc facta fuerint eodem ferme tempore cum Maximino Episcopo Arianorum; Possidius post recentitas res gestas cum Auxentio ita narrat: Conuersum quoque Arianorum Episcopo Maximino cum Gothi in Africam venissent: apud Hippone, quamplurimos volentibus atque petentibus, & praesertim interpositi viri, contulit: & quid singula affererent partes, scriptum est, quae si studiosi legere voluerint, proculdubio indagabunt, & quod callida & irrationata haereticus ad seducendum & ad decipiendum profertur, & quod Ecclesia Catholica de diuina tenet Trinitate. Sed quoniam ille hereticus de Hippone rediens Carthaginem, de sua multa in collatione loquacitate victorem se de ipsa collatione recessisse iactant & mentis est, quae vtique non facie diuina legi ignari examinari & diudicari possunt: a venerabili viro Augustino sequenti tempore ipso, & illius vtius collationis de singulis obiectis & responsis facta est recapitulatio: & quam ille nihil obiectis referre potuerit, nihil nominis nihil demonstratum esse, additis suppletentis, quae tempore collationis angusto cuncta inseri & scribi minime poterunt. Id enim egerat nequitia hominis, vt sua nouissima professione multum longissima totum quod remaneret illi statum occuparet, haec Possidius, extat haec disputatione, & liber S. Augustini ad disputationem adiectus. Cuius autem secta Maximinus esse, audi ipsum ista profitentem: Si fidem meam possulas: Ego illam teneo fidem, quae Ariani a trecentis & triginta Episcopis non solum exposita, sed etiam subscriptionibus firmata est. Iam vero ad Bonifacium Comitem agentem cum Gothis in Africa reuocemus orationem. Contigit ibi id temporis pergrauo aliud admitti facinus, non ab alio quidem, quam ab ipso Bonifacio; qui confugientem ad ecclesiam, inde abstrahi iussit: sed mox admonitis, illud penitentia expiante; id quidem ex litteris Augustini eum redarguentis, & ipsius Bonifacii ab eo veniam petentis, fiet cuiq; manifestum. Augustini autem perbecus ad eum tunc scripta epistola sic se habet: Miror, quid modo tam subito fidei meorum arietis videri iudicia. Noui enim, quae religione semper si ecclesiam Dei veneramus. Quo insigante, frater, hominem de ecclesia expulsi? Tuus si de tuo amico forte praesumeret fugitiosus; postea proculdubio intercessorem causa veniam promereri. Ergo si amicus intenditur, cur Deus offenditur? Sed si de potestate praesumitur, Ne ab hoc dolofero te. Rogem intendere, qui causa superbia in hominem est ex hoc dolo committitur. Non vt confundam te; haec scribo, sed vt saluum mecum carissimum meos. Ecclesia vultur illa non reuocari, quam vt irreligiosissimum rapulsi. Oblatio vero domus tua a clerico ne suscipiatur, maxime: communioneque tibi interdictio, donec peracta tuis videri error a me definita non met penitentia, & tempore condonato; pro hoc facta corde contritus & humilitate dignum offeras sacrificium Deo. haec ad Bonifacium Comitem Augustinus, erectus ad vltionem sceleris vigore sacerdotali. Quid ad haec respondisse putas tantum Comitem,

Aug. 9. 74. 75. 77. X. XI. Aug. 6. in apud AVGVSTINVS QVRE NATIN BONIFACII CVM PASCENTIO ECCLESIA IVEA. k. Dan. 4.

1871
1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900
1901
1902
1903
1904
1905
1906
1907
1908
1909
1910
1911
1912
1913
1914
1915
1916
1917
1918
1919
1920
1921
1922
1923
1924
1925
1926
1927
1928
1929
1930
1931
1932
1933
1934
1935
1936
1937
1938
1939
1940
1941
1942
1943
1944
1945
1946
1947
1948
1949
1950
1951
1952
1953
1954
1955
1956
1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025
2026
2027
2028
2029
2030
2031
2032
2033
2034
2035
2036
2037
2038
2039
2040
2041
2042
2043
2044
2045
2046
2047
2048
2049
2050
2051
2052
2053
2054
2055
2056
2057
2058
2059
2060
2061
2062
2063
2064
2065
2066
2067
2068
2069
2070
2071
2072
2073
2074
2075
2076
2077
2078
2079
2080
2081
2082
2083
2084
2085
2086
2087
2088
2089
2090
2091
2092
2093
2094
2095
2096
2097
2098
2099
2100

mitem. Duce[m] exercitus sic ab Augustino Ecclesiastice
verberarum? Audi redditam cum epistolam his iptis
verbis 42:
Huius saluto, quod primum est. Suscipe autem tremens sancti-
tatis tuae verba verberis plena. Sicut quod venia preparatur, qui ab
Augustino perfectissimo sacerdoti corripitur: nec debet Episcopo de-
geri, quod voluit as facit, aut casu. Ipe enim sibi denegat curam, qui
sua[m] medico non publicat causam. Hominem ergo passim pater, e li-
minibus ecclesie vaptum tui sanctis aspectibus misis mea, soror que
subdicit. Alieno non sunt facta ista consilio. Dei & sanctorum eius
regimine vno, illum itaque viri morte dignissimum, quem (vt dixi)
meu de ecclesie foribus furor abstulit, vita tui iustionibus donatus
illam. Agnoisco culpam. Indigna mea lacryme iungantur tuis scriptionibus
iustis, quo possit hac nota nigro inscripta tritone deleri. Ecclesia mihi
intuitu, no negatur illis, sero venia. vni admisi culpam. Oblatio ve-
ro donum mea (vt tua sanctitas iustis) ad calicis Regis mensam, eius
in anulo offeratur. haec enim Comes: quibus discas, quanta
obseruanti Principes atque Praefecti prouinciarum olim
cohererit sacros Antifites & loca sacra, vt si repentino ca-
su ea aliquando violati contigerit, eandem innox culpam
lacrymis & penitentia expiant, arbitrio, cui reuertente
parenter, sacerdotis.

IESU CHRISTI
Annus 423.

BONIFACII PAP. HONORII 29. IMP.
ANNUS 5. THEODOSII 16.

SECVLTVB ordine temporis Christi annus quadrin-
gentisimus viginti mterius, descriptus in Fatis Con-
sulari Marimiani & Aclepiodoti, Romano Imperio Ho-
norij obitu lugubris, qui decimo octauo Kalend. Septem-
bris ex hac vita migravit, vt Socrates h, Profer, Marcelli-
& Cassiodorus affirmant. addit Paulus diaconus, esse
defunctum Rome, postquam in Mansoleo iuxta corpus
S. Petri Apostoli Imperant ab obitu Theodosij patris an-
nos viginti octo, menses septem minus diebus duobus. Vi-
xit autem annos quadraginta vno minus, & mensem vnum
expletum. Disseruimus superius aduersus eos, qui Hono-
rium igneum fuisse iugillare, quod ipse numquam vilis
fuerit in prociem, per luos duces bella gerens. Sed no id
a Rege requiritur: satis vero superque ad laudem Hono-
rij, quod nullus Christianorum Imperatorum inmetus est,
qui per luos duces extinxerit plures in Imperium gra-
tantes tyrannos, nec qui ingruentes barbaros saepius vicerit,
Imperiumque labans ac nouis motibus penitus periclitans
crebrius restituerit: haec enim quam vera certa que sunt,
que annis singulis ab exordio totius huius dicta sunt, faci-
le indicant. Ceterum religione potius, quam armis, in o-
mnibus semper aduersus hostes certaminibus primas tu-
lisse, & Deo pro ipso pugnante, sero cillimos vicisse Tyran-
nos, & pugnacillimos barbaros saepissime debellasse, su-
perius annis ferme singulis pariter demonstratum est: vt pla-
ne fuerit in ipso perspicue declaratum, longe prestare, Im-
peratorem religione pollere, quam armis. Quandoquid
vt tot tyrannos extinxerit, & barbaros pugnando saepius
superauerit, nequaquam ducum virtuti ea quis iure cen-
seat tribuenda, quos ferme omnes est expertus infidos &
proditores, & in tyrannos esse conuersos, aduersus quos
sursus copie ducende fuerint, & ancipiti pugnandum cer-
tamine. Vt plane, si quis haec accurate consideret, intelligat
fuisse miraculum, & non nisi Deo protegente, quem ipse
bene culta pietate demeruit, esse factum; vt tam diuturnum
Honorij Imperium possederit, impugnatu iugiter abar-
baris atque tyrannis, quos omnes fultus diuino praesidio
non solum euasit, sed & felicissime superauit. Vnde & factum
est, vt omnia ferme eiusdem Augusti nummularata
cudereantur eiusmodi ornata tropheis, nimirum cum eius-
dem Imperatoris imagine Victoria insignata pedesq; sinis-
tro pro calcante tyranum, dextera vero manu sustinente
Labarum nomine Christi decorum, cuius ope omnia dextere
euenissent, vt hic vides vnum ex his tibi formis expressum:

Ad huiusmodi quidem simile genus imaginum allusisse
vilius est Ioannes Chrysostronius, dum in Eutroptium a-
gens haec ait: Quem admodum & regia effigies non tantum orna-
tus ex eo contingat, si solum rex sublimis sedat purpuratus & dia-
demate redimitus, quantum si sub pedibus quoque regis barbari ma-
nibus possit, terga reuerti promi lacant, &c.

Ante autem suum obitum Honorius hoc anno (vt ha-
bent Profer & Cassiodorus) Galliam Placidium Augu-
stam cum filiis duobus Valentiniano & Honorio, ob sus-
picionem inuitatorum hostium, miserat in Orientem; vn-
de accidit, vt ipso Honorio defuncto, nullus in Occiden-
te esset, qui iure cognationis Imperium gubernandum
susceperet. Ioannes igitur, qui anno superiori (vt apparet
ex Impn. re scriptis f) Praefecturam Praetorij administra-
rat, vilis natalibus homo, qui militauerat ante inter Nota-
rios, Imperium arripere ausus est, quod & tenuit vique ad
annum post sequentem. Quomodo autem haec se habue-
rint, Socrates ita narrat q: Quamquam Theodosius Imperator
de morte Imperatoris Honorij certior factus esset, eam tamen abos ce-
lavit, aliaque causa alias commouit a de ea re complures sefellit.
Mittit etiam clam in Milites Salonas, vrbem Dalmatiae, vt si quis in pa-
rtibus versus Occidentem forte nouis rebus funderet, praesto essent, qui e-
ius conatus reprimere. Quibus rebus ita comparatur: tandem mor-
tem auunculi eius vno planam facit. Interea tempore Ioannes, qui
inter Scribas Imperatoris principem locum obtinuit, cum prosperum
suis fortune cursum moderare ferre non possit, Imperium accipit, lega-
tosq; ad Imperatorem Theodosium mittit, per quos postulat, vt Imper-
ator declaratur. Theodosius legatis eius in castro diem tradidit, ducem
Ardaturum, qui in bello Persico res plane maximas confecerat, ad Io-
annem mittit. sed id post annum sequentem factum, nosq;
suo loco dicemus.

Quod ad ipsum Ioannem Imperium Occidentale in-
uadentem spectat; ipso exordio Principatus a quo duer-
sus Dei Ecclesiam bellum parant. Etenim simulac inuast
Imperium, prima omnia, omnia simul ab ea priuilegia ab-
stulit, quae Christianis Imperatoribus tum locis, tum per-
sonis Ecclesiasticis collata fuerant: & inter alia omne cle-
ricis ademit fori saecularis exemptionem, quos omnes pe-
nnes saeculares Iudices causam dicere, & ab eis sententiam
expectare voluit. haec quidem omnia ab eo peracta, Va-
lentiniani sanctio, quae ablata ab eo priuilegia retineat, vt
edocet, qua suo loco reddemus. Ipsi sibi malis ad suum in-
teritum viam miserum illum patefecisse, infelix exitus de-
clarauit. His plane & aliis innumeris saepe contigit exem-
plis demonstrari, religionis & Ecclesiasticorum iurium de-
fensionem esse solidum ad sustinendam molem Imperij
fundamentum: quo si cateat, corruat fit necesse: vt male
consultus suo damno Ioannes expertus est.

Contra vero vides Theodosium exemplo aui, ad Oc-
cidentale Imperium est tyranno. Am manibus vindicatum,
arma primum spiritualia Deo potentia preparare, nimirum
quae sunt in pollute religionis propentiori cura peragere,
aduersantes illis haereticos & alios hostes profligare, id ra-
tus ad victoriam de tyranno consequendam maxime pro-
futurum. Sicigitur pugnaturus aduersus fortissimum ty-
ranum barbarorum auxiliis praepotentem contra haereticos
primum arma conuertit, ista lanciens h:

Manichaei & Phryges (quos Pepsitae, sive Priscillanistae, vel
alio latentiore vocabulo appellant) Arianismum, Macedonianum
& Eunomianum, Nouatianum, ac Sabbatiani, ceterosq; haereticos faciant;

c. Apud Lat.
Pag. 5.
Cap. 5. Ma-
ria Mauria.

II.
d. Proff. in
Chama. hu
Gross.
C. Cassid. in
Chro. bu
Gross.
IOANNES
TYRAN-
NVS IN-
SVRGIT.
El. 2. d. pag.
C. Theod. &
11 quod
iustis C. T. bi.
C. aisi.
2. Sec. 17.
c. 23.

III.
IOANNES
IVRA EC-
CLESTIAE
TOLENS
PRIVATVS
IMPERIO.

IV.

h. 159 de ka-
ret. C. 1. a
1. Mont
nistas.